

Gaasen, saadan at den ikke skriger. Den højtærede Minister har ikke i denne Sag, og for Resten heller ikke i tidligere Skatteløve, ønsket at gaa i den berømte Turgots Fodspor, thi der vil neppe blive mange her i Landet, som ikke ville skriige op, hvis vi faa denne Lov, den vil blive følt af alle, baade af Producenter, Forhandlere og Konsumenter. Saa ogsaa i den Henseende maa jeg sige, at den ikke svarer til de bedste Forbilleder.

Men jeg vender tilbage til de næringsdrivende, disse mange Tusind handlende, Vinhandlere, Urtekræmmere, Beværtere, deres Medhjælpere, Medlemmer af deres Husstand, Opvartere og Tjenestetyende — de ere alle sammen nævnte i Loven —, som sagt kalkulerer jeg dem til omkring 20,000 Mennesker, og jeg tror, der vil blive en hel Del flere. Thi naar man faar denne Lov, vil man ikke kunne komme ud af det med den Betjening, man nu har, hvis man skal opfylde alt, hvad Loven foreskriver. Naar jeg sagde, at Forretningen vil blive hemmet, kan jeg i den Henseende anføre, at Salg i løst Maal eller ved Udskænkning i Glas ikke maa foregaa fra Beholdere, som ere større end 2 Liter. Det kan maaske ikke blive saa uoverkommelig en Ulempe i København, men i de mindre Købstæder og særlig ude paa Landet vil det i Virkeligheden umuliggøre den Slags Salg, thi de handlende kunne ikke saadan straks forny deres Beholdere.

Dernæst læser jeg i Lovforslaget, at delvis fyldte Beholdere, altsaa ogsaa Oksehoveder — „Beholdere“ indbefatte jo alt, og der er særlig tænkt paa Okshoffer — maa ikke forefindes i Lagrene. Det vil aldeles umuliggøre den nuværende Vinhandel og Vinforretning. Man taper jo kun til det umiddelbare Forbrug, og der er Forretninger her i København, hvor der er Hundrede, ja maaske flere Hundrede Okshoffer anstukne paa samme Tid. Dette skal forbydes. Nu vil Ministeren svare, at der er givet Adgang til at faa Dispensation derfra. Ja, det er ganske vist, at der er givet Adgang til at andrage om at maatte have saadanne halvfylde eller delvis fyldte Beholdere i Forretningen; men der vil ogsaa blive sat Betingelser for denne Tilladelse, og at den ikke vil blive given til alle og enhver kan man jo sige sig selv, for ellers vilde man ikke have Bestemmelsen i Loven om, at der ikke maatte findes anstukne Beholdere. Og Tilladelsen kan ogsaa tages fra de paagældende. Men selv om man gaar ud fra, at man er liberal i saa Henseende, tror jeg, det vil være ret værdiløst,

fordi der skal jo føres Kontrol med, hvad der føres fra det ene Fad over i det andet og fra det andet over i det tredje osv., men alt dette vil blive en ganske forskrækkelig Historie, som ved Blanding og Forskæring af Vin vil være i Praksis ganske umulig at gennemføre. Den Dispensation, der gives med Betingelser, kan jeg ikke tillægge stor Betydning. Det maa jo dog være Meningen, at Lovens Regler skulle overholdes, selv om der gives Adgang til Undtagelser.

Det paabydes saa, at der paa hver Beholder, d. v. s. paa hver Flaske, skal findes en Etikette, der angiver Sælgerens Navn og Prisen, og Stempellet skal paaføres straks efter Aftapningen. Nu har denne Lovs Forfatter tænkt sig den meget nærliggende Mulighed, at en Vin kunde blive mere værd ved at ligge, og der er da givet Anledning til, at man ved Andragende kan faa Stempelkatten forøget. Derimod har man ikke tænkt paa det modsatte, at en Vin, som man i sin Tid havde tænkt sig skulde blive en udmærket Vin og derfor er sat til en høj Pris, i Aarens Løb kunde falde daarlig ud; sker det, saa kan man ikke faa Pengene tilbage, og det er dog ikke noget usædvanligt Tilfælde. Jeg er i Stand til at paavise af min Erfaring Vin, der paa en Dag blev sat op fra 3 Kr. til 8 Kr., medens den anden Vin blev sat ned fra 8 til 4 Kr., fordi vedkommende mente, at den ikke kunde holde sig længe nok, uagtet det var en fortrinlig Vin. Jeg havde naturligvis ikke drukket den, da den kostede 8 Kr., det havde jeg ikke Raad til, men en Flaske til 4 Kr. kan man jo nok tillade sig ved højtidelige Lejligheder. En anden Købmand kan sætte sine Varepriser, som han vil, men det kan man altsaa ikke her. Og Stempelafgiften skal udredes en Gang for alle; ved et Lager paa 100,000 Flasker eller mere kan det meget vel blive en 15—16,000 Kr., der skulle udredes straks. Hvordan det gaar med Vinen bagefter, det er der ingen, der ved; den kan komme til at ligge i mange, mange Aar. Derved fremkommer der et ikke ringe Tab for de paagældende.

Endnu har jeg ikke talt om det forøgede Arbejde og de store Udgifter. Jeg har kun talt om den Hemske, det vilde være for dette Erhverv med alle de Bestemmelser, der ere truffene med Hensyn til Vinhandelen. Efter Lovens § 7, som jeg vil bede de Herrer se efter, skal der føres en regnskabsmæssig Oversigt over Produktionen, Lageret og Salget, og med den meget betydningsfulde Tilføjelse: „efter